

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

III.

KREV ELFŮ

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ
III.

KREV ELFŮ

PRVNÍ ROMÁN
O GERALTOVI A CIRI

LEONARDO
PETŘVALD
2011

Andrzej Sapkowski
KREW ELFÓW

Copyright © 1994 by Andrzej Sapkowski
Translation © 1995 by Stanislav Komárek
Cover Art © 2011 by Michal Ivan
Illustrations © 1995 by Jana Komárková
For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-035-7 (PDF)

*Elaine blath, Feinnewedd
Dearme aen a' cáelme tedd
Eigean evelienn deireádh
Qu'e'n esse, va en esseáth
Feinnewedd, elaine blath!*

*Kvítek
ukolébavka a oblíbené rozpočítadlo elfských dětí*

Vskutku, pravím vám, nyní nadchází věk meče a sekyry, věk vlčí. Nadchází čas Bílé zimy a Bílého světla, čas Šílenství a Nenávisti; Tedd Deireádh – Čas konce. Svět zahyne v mrazu a neobrodí se, než východem nového slunce. Znovuzrodí se ze Starší krve – Hen Ichaer, ze zasetého zrna. Ze zrna, které nevzejde, anobř vyšlehně plamenem.

Ess'tuath esse! Tak se staniž! Očekávejtež znamení! Jaká znamení to budou, ohlašuji vám: ponejprv zrudne země krví Aen Seidhe, krví elfů...

*věštba Ithlinne Aegli aep Aevenien:
Aen Ithlinnespeath*

KAPITOLA PRVNÍ

Město hořelo.

Úzké uličky vedoucí k příkopu, k prvnímu pásu opevnění, sálaly žářem. Valil se z nich hustý dým, plameny požíraly střechy domů, olizovaly hradební zdi. Ze západu, od přístavní brány, se rozléhal hluk, zvuky urputného boje, tupé, hradbou otřásající údery beranidla.

Útočníci se objevili znenadání – prolomili barikádu slabě hájenou nepočetnými vojáky, měšťany s halabardami a kušovníky z cechů. Koně s černými čabrákami přeletěli nad zátarasem jako duchové, blýskavé čepele rozsávaly smrt mezi prchajícími obránci.

Ciri ucítila, jak vezoucí ji rytíř zvedá koně na zadní. Uslyšela jeho křik. Drž se, křičel. Drž se!

Předhonili je další jezdci v barvách Cintry, v trysku se srazili s Nilfgaardany. Zahlédla to jen na okamžik, koutkem oka – šílený vír modrozlatých a černých plášťů. Řinčení oceli, třesk zbraní o štíty, ržání koní...

Křik. Ne, ne křik. Řev.

Drž se!

Strach. Prsty svírající řemen postroje umdlévají bolestí každého otřesu, každého trhnutí, každého skoku koně. Křečovitě skrčené nohy nenacházejí oporu, oči slzí z kouře. Jezdcova paže ji tiskne, tlačí, bolestivě jí hmoždí žebra. Okolo se rozléhá křik. Takový ještě nikdy neslyšela. Co je třeba udělat člověku, aby tak křičel?

Strach. Dusící, ochromující, nepotlačitelný strach.

Znovu řinčení železa, dusot koní. Domy tančí kolem, okna, z nichž šlehají plameny, jsou nyní tam, kde ještě teď byla ulička plná mrtvol a věcí odhozených uprchlíky. Rytíř za jejími zády najednou podivně, chraptivě zakašle. Na ruce držící se řemene vytryskne krev. Křik. Svištění šípů.

Pád, otřes, bolestivý náraz o zbroj. Kolem duní kopyta, nad hlavou se mihne koňské břicho, odřená podpěnka, druhé koňské břicho, rozevlátý černý kropíř. Heknutí, také, jaké vyrazí dřevorubec podtínající strom. Ale to není strom – to je rána železem o železo. Zdušený výkřik a těsně vedle ní něco velkého a černého padá do bláta. Krev stříká. V železe obutá noha kope do prázdna, rozorává zemi obrovskou ostruhou.

Trhnutí. Nějaká síla ji zvedá nahoru a smýká jí do sedla.

Drž se! Opět úprk, divoký trysk. Ruce se zoufale snaží zachytit, nohy hledají oporu. Kůň se vzpíná.

Drž se!

Není čeho... Není... Kůň padá.

Nelze uskočit, nelze se uvolnit, vytrhnout ze stisku obrněných paží. Nelze se vyhnout krvi zalévající hlavu a krk.

Mlasknutí bláta, prudký dopad na zem, nečekaně nehybnou po té zběsilé jízdě. Zoufalý, chraptivý a hvízdavý dech koně, pokoušejícího se zvednout zadek. Dunění podkov, míhající se kopyta. Černé pláště a čabraky. Křik.

Ulička je v plamenech. Na pozadí hučící rudé stěny ohně vypadá černý jezdec jako obr. Kůň s černým kropířem tančí na místě, pohazuje hlavou, řehtá.

Jezdec se dívá přímo na ni. Ciri vidí lesk jeho očí ve škvíře hledí veliké helmy, ozdobené křídly dravého ptáka. Vidí odlesk požáru na široké čepeli meče.

Jezdec se dívá. Ciri se nemůže ani pohnout. Kolem pasu ji stále objímají bezvládné ruce zabitého rytíře. Něco těžkého a mokrého od krve jí leží přes stehna a tlačí ji k zemi.

A znehybňuje ji strach. Příšerný, vnitřnosti svírající strach, jenž způsobuje, že Ciri neslyší říčení raněného koně, hukot požáru, sténání vražděných lidí ani dunění bubnů.

Jediné, co zůstalo, je strach. Hrůza, která přijala podobu černého rytíře, stojícího nehybně před oponou z rudých plamenů.

Jezdec pobídne koně, ptačí křídla na jeho helmě se pohnou, dravec se chystá vzlétnout. Zaútočit na bezbrannou, strachem ochrnutou oběť. Pták – či možná rytíř – křičí, vyrazí strašlivý, krutý, triumfální skřek. Černý kůň, černá zbroj, vzdouvající se černý plášť – a za tím vším oheň, moře ohně.

Strach.

Pták křičí. Křídla mávají, pera bijí do tváře. Strach.

Pomoc! Proč mi nikdo nepomůže? Jsem sama, jsem malá a bezbranná, nemohu se pohnout, nemohu dokonce vydat

ani hlásek ze sevřeného hrdla. Proč mi nikdo nepřijde na pomoc?

Bojím se!

Oči planoucí ve škvíře hledí okřídlené helmy. Černý plášť zakrývá všechno...

„Ciri!“

Probudila se roztřesená a zalitá potem. Křik, jenž ji probudil, její vlastní křik se stále ještě chvěl, vibroval kdesi uvnitř pod hrudní kostí, páčil ve vyschlém hrdle. Bolely ruce s prsty zaťatými do pokrývky, bolela ramena...

„Ciri. Uklidni se.“

Kolem byla temná noc. Vítr skřípal větvemi borovic, jednotvárně šuměl v jejich korunách. Pryč byl požár i křik, zůstala jen ta šumící ukolébavka. Opodál dýchalo teplem ohniště, plameny se rudě odrážely na přezkách postroje, na jílci a pochvě meče, opřené o položené sedlo. Nebylo jiného ohně a jiného železa. Ruka, která se dotýkala její tváře, byla cítit popelem a vydělanou kůží. Ne krví.

„Geralte...“

„To byl jen sen. Zlý sen.“

Ciri se zachvěla, skrčila ruce a nohy.

Sen. Jen sen.

Oheň pomalu dohořival. Březová polena zružověla a zprůsvitněla, z prasklinek vyskakovaly modré plamínky. Ve slabém světle viděla bílé vlasy a ostrý profil muže, který ji zakrýval příkrývkou a kožichem.

„Geralte, já...“

„Jsem u tebe. Spi, Ciri. Musíš si odpočinout. Máme před sebou ještě dalekou cestu.“

Slyším hudbu, uvědomila si náhle. V tom šumění větru... je hudba. Zvuk loutny. A hlasy. Princezna z Cintry. Dítě-Překvapení. Dítě Starší krve, krve elfů. Geralt z Rivie, Bílý vlk, a jeho Sudba. Ne, ne, to je legenda. Výmysl básníka. Ona nežije. Byla zabita v ulicích města na útěku...

Drž se... Drž...

„Geralte?“

„Co je, Ciri?“

„Co mi udělal? Co se tehdy stalo? Co mi... udělal?“

„Kdo?“

„Ten rytíř... Černý rytíř s křídly na helmě... Na nic si nepamatuji. Křičel... a díval se na mě. Nepamatuji si, co se stalo. Jenom to, že jsem se bála... Tak strašně jsem se bála...“

Muž se sklonil, plameny ohně se zaleskly v jeho očích. Byly to zvláštní oči. Velmi zvláštní. Dříve Ciri lekal pohled těch očí, nechtěla se do nich podívat. Ale to bylo dávno.

„Na nic si nevzpomínám,“ zašeptala, hledajíc jeho dlaň, tvrdou a drsnou jako neopracované dřevo. „Ten černý rytíř...“

„To byl jen sen. Klidně spi. Už se to nevrátí.“

Ciri podobná ujištění již slýchávala. Kolikrát jí to opakovali, kolikrát ji chlácholili, když ji uprostřed noci probudil vlastní křik. Teď to však bylo jiné. Teď věřila. Protože to říkal on, Geralt z Rivie, Bílý vlk, zaklínač. Ten, kdo byl jejím osudem. Ten, jemuž byla souzena. Zaklínač, který ji našel uprostřed války, smrti a zoufalství, vzal ji s sebou a slíbil, že je už nikdy nic nerozdělí.

Usnula, držíc ho za ruku.

*

Minstrel dozpíval. Lehce se uklonil, zopakoval na loutně průvodní melodii balady, tiše a jemně, o tón výše než žák, jenž ho doprovázel.

Nikdo ani nehlesl. Hudbu vystřídalo jen šumění listů a tiché skřípění větví obrovského dubu. A pak znenadání protáhle zamečela koza uvázaná k některému z vozů. Tu, jako na povel, jeden ze širokého půlkruhu posluchačů vstal. Hodil si přes rameno kobaltově modrý, zlatem vyšívaný plášť a odměřeně se uklonil.

„Děkujeme ti, mistře Marigolde,“ pronesl zvučně. „Nechť já, Radcliffe z Oxenfurtu, mistr Magických arkán, vyjádřím názor všech přítomných a pronesu slova poděkování a uznání tvému velikému umění a talentu.“

Čaroděj přeletěl pohledem po posluchačích. Sešlo se jich zde, pod prastarým dubem, dobře přes sto, stáli a seděli na zemi i na povozech. Uznale kývali hlavami a šeptali. Někteří začali tleskat, někteří pozdravili pěvce zvednutýma rukama. Dojaté ženy popotahovaly a utíraly si oči, čím se dalo, podle původu, společenského postavení a majetku: venkovanky hřbetem ruky, ženy kupců lněnými ubrousky, elfky a šlechtičny batistem, a tři dcery vévody Viliberta, jenž kvůli vystoupení slavného trubadúra přerušil i s celým svým doprovodem lov se sokoly, smrkaly hlasitě a vroucně do přepychových hedvábných kapesníčků.

„Určitě nebudu přehánět,“ pokračoval čaroděj, „když řeknu, že jsi nás, mistře Marigolde, hluboce dojal, pohnul našimi srdci. Všichni se musíme velice zamyslet. Přijmi náš vděk a obdiv.“

Trubadúr povstal a v hlubokých úklonách ometal svá kolena kloboučkem ozdobeným volavčím pérem. Jeho žák přestal hrát, vyskočil, vycenil zuby v úsměvu a rovněž se uklonil, avšak Marigold se tak zamračil a podrážděně zasyčel, že hoch kvapně couvl a pokračoval dál v tichém brnkání na loutnu.

Všichni shromáždění ožili. Kupci z karavan se šeptem smluvili a nechali pod dub vyvalit objemný sud piva. Čaroděj Radcliffe se dal do řeči s vévodou Vilibertem. Vévodovy dcery zanechaly fňukání a se zbožňováním vzhlížely na Marigolda. Mínstrel si toho tentokrát ani nevšiml. Byl zaneprázdňen posíláním úsměvů a mrkáním směrem k družině potulných elfů – přesněji k jedné černovlasé a černoooké krásce v čapce lemované hermelínem. Marigold měl konkurenci: půvabné majitelce hranostajového kožíšku dávali nepokrytě najevo svůj zájem i mnozí

z jeho posluchačů: rytíři, žáci a vaganti. Elfka v rozpacích tahala za krajkové manžety své blůzky a třepetala řasami, její druhové ji však obstoupili ze všech stran a nijak neskrývali nechuť vůči záletníkům.

Mýtina pod dubem Bleobherisem byla známá jako místo častých slavností, zastávek a setkání poutníků. Panoval zde duch pohostinnosti a tolerance. Druidové, kteří se starali o věkovitý strom, pojmenovali mýtinu „Místo přátelství“ a ochotně zde vítali každého hosta. Nicméně i při výjimečných příležitostech, jakou bylo například dnešní vystoupení světově proslulého trubadúra, se návštěvníci drželi ve svých vlastních, zřetelně oddělených skupinách. Elfové s elfy, trpasličí řemeslníci se svými po zuby ozbrojenými pobratimy, najímanými jako ochrana kupeckých karavan. Trpasličí byli mezi sebou ochotni tolerovat ještě tak gnómy horníky a půlčíky farmáře. Všichni nelidé svorně zachovávali odstup od lidí. Lidé jim spláceli stejnou mincí, přestože ani mezi nimi nebylo možno zřít kdovíjakou sounáležitost. Šlechta se dívala pohrdavě na kupce a řemeslníky, bojovníci a žoldněři se odtahovali od pastýřů v páchnoucích beraních kožiších. Nepočtení mágové a adepti si nezádávali s nikým a ke všem okolo se chovali s arogantní povýšeností. Pozadí pak tvořil sevřený, temný, ponurý a mlčenlivý houf selského lidu. Třímali své vidle, kosy a hrábě a nevěšili si nikoho a ničeho.

Výjimku, jako obvykle, tvořily děti. Během trubadúrova vystoupení musely být zticha, ale sotva skončilo, veškeré usmrkanectvo se s divokým jekotem hnalo k okraji lesa a se zápallem se pustilo do hry, jejíž smysl by nedokázal pochopit nikdo, kdo již odrostl šťastným létům dětství. Malí lidé, trpasličí, půlčíci, gnómové, elfi, půlelfi, čtvrtelfi, jakož i haranti záhadného původu, neznali a neuznávali rasové ani společenské rozdíly. Zatím.

„Je to tak,“ promluvil jeden z rytířů, jako tyčka hubený čahoun se znakem tří lvů na červenočerném wamsu.

„Dobře to pověděl ten čaroděj. Byly to pěkné balady. Na mou čest, mistře Marigolde, jestli někdy zavítáš na Lysoroh, hrad mého pána, neotálej ani na chvíli a vejdi. Pohostíme tě jako knížete, co říkám, jako samotného krále Vizimira. Už jsem slyšel fůru trouverů, ale ať mně meč zrezaví, jestli se ti některý z nich mohl rovnat. Přijmi rovněž od nás, pasovavých, hold tvému umění.“

Trubadúr neomylně vycítil pravou chvíli a zamrkal na svého žáka. Chlapec odložil loutnu a zvedl se země krabici, sloužící k vybírání hmatatelnějších výrazů uznání publika. Zaváhal, přehlédł shromáždění, načež dal škatuli stranou a zvedl vedle stojící vědro. Mistr Marigold odměnil chlapcovu pohotovost uznaným úsměvem.

„Mistře!“ zvolala tělnatá žena, sedící na košíkářským zbožím naloženém voze s nápisem „Vera Loewenhaupt a synové“. Synové nebyli nikde v dohledu, patrně někde utráceli matkou vydělané peníze. „Mistře Marigolde, jakpak to? Necháváš nás v nejistotě? Takhle přece tvoje balada nemůže končit. Zazpívej nám, jak to bylo dál.“

„Písně a balady,“ uklonil se umělec, „nikdy nekončí, ó paní, neboť poezie je věčná a nesmrtelná a nemá počátku ni konce...“

„Ale co bylo dál?“ nedala se odbýt obchodnice, třebaže štědře sypala mince do nádoby nastavené básníkovým žákem. „Aspoň nám o tom povyprávěj, jestli se ti už nechce zpívat. Ve své písni jsi sice nikoho nejmenoval, je ale všeobecně známo, že ten zaklínač není nikdo jiný než slavný Geralt z Rivie, a ta čarodějka, jeho nešťastná láska, je neméně proslulá Yennefer. A v baladě vzpomínané Překvapení, zaklínači příslibené a osudem souzené dítě, musí být Cirilla, ubohá princeznička z nájezdníky zpustošené Cintry. Je to tak?“

Marigold se důležitě a tajuplně usmál.

„Zpívám o věcech obecných, štedrá dobrodějko,“ vysvětloval. „O citech, které nejsou cizí nikomu z nás. Ne o konkrétních osobách.“

„To zrovna!“ houkl někdo z davu. „Každý poznal, že zpíváš o Geraltovi!“

„Ano, ano!“ zakňouraly vévodské dcerušky sborově, zdímající slzami promáčené kapesníčky. „Zpívej ještě, mistře Marigolde! Jak to bylo dál? Našli k sobě zaklínač a čarodějka nakonec cestu? Milovali se? Byli šťastní? Chceme to vědět! Mistře, mistře!“

„Dost!“ zahulákal hlubokým hlasem náčelník party trpaslíků, potřásaje zrzavým, po pás sahajícím vousiskem. „Princezny, čarodějnice, osud, láska, to sú všechno bajky na hovno. Všecko je to, ať mi pán kumštýř ráčí prominút, básnická nadsázka čili volovina. To proto, aby sa to víc líbilo a baby víc bečely. Ale vojenskú prácu, zplundrování Cintry aj bitvy v Marnadalu a v Soddenu, tos nám pěkně vyzpíval, Marigolde. Ba, za takú pěsničku, co potěší srdce bojovníka, nejni škoda stříbrem zaplatit. A je vidět, že si bársjaké báchorky nevymýšláš, to pravím já, Sheldon Skaggs, a já cigánstvo od pravdy rozpoznám, poněvác já sem v Soddenu byl, já sem tam proti nilfgaardským raubířům se sekyrú v ruce stál...“

„Já, Donimir z Troy,“ ozval se hubený rytíř se třemi lvy na wamsu, „jsem byl v obou bitvách o Sodden, ale tebe, pane trpaslíku, jsem tam neviděl!“

„Dozajista proto, pane rytíři, že ses kdesi v táboře zašival,“ odsekl Sheldon Skaggs. „Kdežto já sem byl v prvej línyji, tam, kde bylo horko!“

„Dávej si pozor na hubu, vousáci!“ zrudl Donimir z Troy a popotáhl si mečem obtížený rytířský pás. „Nevíš, s kým mluvíš!“

„Sám si dávaj pozor!“ pleskl trpaslík dlaní po železe sekery zastrčené za opaskem, otočil se ke svým parťákům a vycenil zuby. „Čujete ho? Podělaný rytíř! Erbovní! Tři lvi na štítě! Jeden řve a dva serú!“

„Klid, klid,“ zažehnával hádku pronikavým hlasem šedovlasý druid v bílém šatě. „Okamžitě přestaňte! To nesmíte,

zde, ve stínu Bleobherise, dubu staršího než všechny spory a sváry tohoto světa! A ne před básníkem Marigoldem, jehož balady vás mají učít porozumění, nikoli hašteření!“

„Správně!“ podpořil druida otlý kněz s tváří lesklou potem. „Díváte se a vaše oči nevidí; nasloucháte a vaše uši jsou hluché. Není ve vás milosti boží, anžto jste jako prázdné bečky...“

„Když už je řeč vo bečkách,“ zapištěl z vozu s nápisem „Výroba a prodej železářského zboží“ nosatý gnóm, „mohli byste, cechovní páni, dát vyvalit ještě jednu! Zpěvákovi Marigoldovi beztak vyschlo v krku a nám z toho ukrutánského dojetí vo nic má.“

„Jste jako prázdné nádoby, pravím vám!“ nenechal se tlustý kněz svést z cesty a přerušit kázání. „Nic a nic z páně Marigoldových balad jste nepochopili, nic jste se nenaučili. Neuvědomujete si, že jeho balady hovoří o lidském údělu, o tom, že jsme jen loutkami v rukou bohů a naše země je jejich divadlem. V těch baladách se zpívá o osudu, o osudech nás všech, legenda o zaklínači GERALTOVI a princezně CIRILLE, ač na pozadí skutečných událostí poslední války, je přesto pouhou metaforou, výplodem básnickovy fantazie, jenž má sloužit k tomu, abychom...“

„Žvaníš, velebníčku!“ obořila se na něho z výšky svého vozu Vera Loewenhaupt. „Jaká legenda? Jaký výplod fantazie? GERALTA z Rivie jsem viděla na vlastní oči, když ve Wyzimě odčaroval dcerku krále FOLTESTA. Pak jsem ho potkala ještě jednou, na zemské stezce. Kupecká gilda ho najala, aby zabil dravého gryfa, který napadal pocestné a mnoho dobrých lidí o život připravil. To není legenda ani pohádka. Pravdu pravdoucí nám tady Marigold vyzpíval.“

„To se ví,“ přisvědčila štíhlá bojovnice s tmavými vlasy, sčesanými dozadu a spletenými do silného copu. „Já, Rayla z Lyrie, také znám GERALTA Bílého vlka, slavného netvorobijce. Nejednou jsem též viděla YENNEFER, když jsem sloužila

v Aedirnu. Tam, ve městě Vengerbergu, má dotyčná vědma svoje sídlo. Ale o tom, že by se ti dva milovali, mi není nic známo.“

„Avšak musí to být pravda,“ ozvala se znenadání sličná elfka v hranostajové čapce. „Takový nádherný milostný příběh by si nikdo nedokázal vymyslet.“

„Nedokázal!“ podpořily elfku jednohlasně vévodovy dcery a jako na povel si otřely oči svými kapesníčky. „Rozhodně nedokázal.“

„Vážený pane čaroději,“ oslovila košíkářka Radcliffa. „Milovali se ti dva nebo ne? Ty určitě víš, co bylo mezi zaklínačem a tou Yennefer doopravdy. Prozraď nám to tajemství.“

„Jestli se o tom zpívá v písni,“ usmál se shovívavě mág, „je to čistá pravda a ta láska přetrvá věky. Taková už je moc poezie.“

„Povídá se,“ připojil se k rozhovoru dokonce samotný vévoda Vilibert, „že Yennefer z Vengerbergu zahynula na soddenském Pahorku. Zahynulo tam tehdy několik čarodějek...“

„To je omyl,“ namítl Donimir z Troy. „Na pomníku není její jméno. Jsem odtamtud, několikrát jsem na Pahorku byl a četl vytesaný nápis. Padly tam tři čarodějky: Triss Ranuncul, Lytta Neyd, kterou nazývali Korál... Hmm... Jméno té třetí mi vypadlo z paměti...“

Rytíř se obrátil na oxenfurtského čaroděje, ale ten se jen usmíval a neřekl ani slovo.

„Enemže ten zaklínač,“ rozpomněl se Sheldon Skaggs, „ten Geralt, co lúbil tú Yennefer, ten je už prý taky pod drnem. Počul sem, že ho zamordovali na Zaříčí. Zabíjal potvory, zabíjal, až padla kosa na kameň. Tak to už chodí, vážení, kdo mečem zarábjá, ten mečem zajde. Každý jednu natrefí na lepčího a okoštuje železo.“

„Nevěřím!“ ohrnula bledé rty bojovnice, odplivla si na zem a se zachřestěním zkřížila na prsou paže, chráněné

rukávy drátěné košile. „Nevěřím, že by se našel někdo lepší než Geralt z Rivie. Měla jsem možnost vidět, jak zachází s mečem. Ten zaklínač je nelidsky rychlý...“

„Dobře řečeno,“ skočil jí do řeči čaroděj Radcliffe. „Nelidsky. Zaklínači jsou mutanti, takže rychlost jejich reakcí...“

„Nerozumím, o čem mluvíš, pane mágu,“ ušklíbala se bojovnice nevráživě. „Tvoje řeč je příliš učená. Já vím jedno: žádný ze šermířů, kolik jich znám, se Bílému vlkovi nemůže rovnat. Proto nevěřím, že by mohl být poražen v boji, jak tvrdí tady pan trpaslík.“

„Každý šermíř na hovno, když nepřátel nerovno – to je elfský šproch,“ zvěstoval Sheldon Skaggs.

„Elfové,“ namítl chladně vysoký představitel Staršího lidu, stojící vedle černovlásky v hermelínové čapce, „neužívají taková ordinární rčení.“

„Ne, ne, ne!“ zapištěly hedvábné kapesníčky. „Zaklínač Geralt nemohl zemřít. Našel souzenou mu princeznu Ciri, potom čarodějkou Yennefer, a všichni tři žili dlouho a šťastně. Je to tak, mistře Marigolde?“

„Jenomže akorát v baladě, panenky,“ zívá gnómský kovář, který měl před chvílí takovou chuť na pivo. „Kdo by v pohádkách pravdu hledal? Ta je jinde. Jářku, zrovna ta, jakže se to jmenovala? Ciri? To slavný Překvapení. Tu si pan veršotepec vycucal z prstu. Jezdívá jsem často do Cintry a náhodou vím, že tamější král a královna žádný děcko neměli, kluka ani holku...“

„To je lež!“ vykřikl ryšavý muž v kabátě z tulení kůže. „Královna Calanthé, Lvice z Cintry, měla dceru z prvního manželství – jmenovala se Pavetta. Ta však spolu se svým mužem zahynula za bouře na moři. Oba dva se utopili.“

„No tak vidíte!“ dovolával se svědků nosatý gnóm. „Cintránská princezna se jmenovala Pavetta, a né Ciri.“

„Cirilla, zvaná Ciri, byla dcerou právě té utopené Pavetty,“ vysvětloval zrzek, „vnučkou královny Calanthé a dítětem

náležícím zaklínači. Jemu ji její rodiče přislíbili ještě než se narodila, jak o tom zpíval pan Marigold. Ale zaklínač ji nemohl najít a vzít sebou, v tomhle je pravda jiná.“

„Bodejť,“ přisvědčil šlachovitý mládenec, podle oblečení nejspíš tovaryš na zkušené. „Zaklínači se jeho sudba nevyplnila. Malá Cirilla zahynula při dobytí Cintry. Královna Calanthé, předtím než sama skočila z věže, vlastní rukou vzala vnučce život. To proto, aby nepadla živá do drápů Nilfgaardanů.“

„Určitě ne!“ protestoval zrzek. „Princezna byla zabita během řeže, když se snažila uniknout z města.“

„Tak nebo tak,“ uzavřel nosáč vítězně spor, „zaklínač svoji Cirillu nenašel. Báseň nám lže.“

„Jenže pěkně lže,“ řekla půvabná elfka, tulíc se ke svému vysokému druhovi.

„Nejde o báseň, ale o skutečnost,“ kroutil hlavou tovaryš. „Tvrdím, že princeznu usmrtila vlastní bába. Ti, kdož byli v Cintře, by nám to jistě potvrdili.“

„A já vám říkám, že byla zabita na útěku v ulicích města,“ tvrdil zrzek zarputile. „Vím to, i když nepocházím z Cintry. Byl jsem ale ve flotile jarla ze Skellige, který byl za války spojencem Cintry. Jak známo, cintránský král Eist Tuirseach byl můj krajan a dokonce jarlův ujec. Válčil jsem v jarlově družině v Marnadalu i v Cintře a potom, po pádu království, také v Soddenu.“

„Další vyslůžilý šnorchar,“ prohodil Sheldon Skaggs k okolostojícím trpaslíkům. „Samí bohatíři a válečníci. Hej, lidičky! Je tu mezi váma azda jeden, co nebojoval v Marnadalu anebo v Soddenu?“

„Zbytečně se posmíváš, Skaggsi,“ pokáral trpaslíka vysoký elf. Objímal černovlásku kolem ramen způsobem, který zbavoval naděje všechny případné záletníky. „Nemysli si, že jsi jediný, kdo válčil v Soddenu. Nemusíme chodit daleko, já kupříkladu jsem se rovněž zúčastnil té bitvy.“

„Rád bych věděl, na čí straně,“ řekl Radcliffovi vévoda

Vilibert dobře slyšitelným šeptem, který ovšem elf okázale ignoroval.

„Všichni víme,“ pokračoval elf, aniž by o vévodu či čaroděje jen zavadil pohledem, „že v druhé bitvě o Sodden stálo v poli více než sto tisíc bojovníků. Z toho alespoň třicet tisíc padlo nebo bylo zraněno. Zásluhou mistra Marigolda si připomínáme ten slavný, ale i strašný boj. Ve slovech a melodii jeho písně jsem však neslyšel jen oslavu té události, nýbrž i varování. Pochvalme básníka za dílo, které nám v budoucnu může pomoci vyhnout se podobné tragédii, jakou byla ta krutá a zbytečná válka.“

„Hleďme,“ prohodil ironicky vévoda a vyzývavě na elfa pohlédl. „Pozoruhodnou myšlenku jsi v baladě objevil. Zbytečná válka, povídáš? V budoucnu je nutno vyhnout se tragédii? Máme tomu rozumět tak, že kdyby na nás Nilfgaard znovu udeřil, radil bys nám, ať se vzdáme? Ať pokorně přijmeme jařmo?“

„Život je dar nejvyšší a je nutno jej chránit,“ nenechal se elf vyvést z míry. „Nic nemůže ospravedlnit řež a krveprolití v obou bitvách o Sodden, prohrané i vyhrané. Byly v nich zmařeny tisíce životů. To je nepředstavitelný potenciál...“

„Elfské tlachy!“ vybuchl Sheldon Skaggs. „Hlupý blábol! To byla cena, jakú sme moseli zaplatit, abysme mohli ostávat v klidu a pokoju, a nenechali sa zakovat do želez a nahnat do kamenolomů a solných baní pod nilfgaardskú nahajku. Ti, co padli hrdinskú smrtú a budú dík Marigoldovi žít navěky v našej paměti, nás naučili, jak bránit vlastní domov. Proto zpívaj dál svoje balady, Marigolde, zpívaj je všeckým. Poněvác všeckým sa to ponaučení bude ešte hodit, zbadáte! Poněvác už zítra nám može Nilfgaard znova skočit po gágoře! Teď ešte odpočívá a líže si rány, ale brzo prinde den, kdy zasěj zmerčíme ty černé pláště a peří na helmách, dajte na moje slova!“

„Co po nás chtějí?“ vzdychla Vera Loewenhaupt. „Proč nás nenechají žít v klidu? O co jim jde, těm Nilfgaardům?“

„Chtějí naši krev!“ prohlásil vévoda Vilibert.

„A naši půdu!“ zvolal někdo z houfu sedláků.

„A naše roby!“ připojil se Sheldon Skaggs a výhruzně zakoulel očima.

Několik přítomných vyprsklo smíchy, ovšem jen tlumeneň a pokradmu. Přesvědčení, že by kdokoliv, samozřejmě vyjma trpaslíků, mohl zatoužit po veskrze nepřitažlivých trpaslicích, bylo arciť převelice zábavné, na každý pád to však nebylo vhodné téma k žertům a štiplavým poznámkám v přítomnosti vzrůstem nevelikých, leč překvapivě zdatných vousáčů, jejichž sekery a tesáky měly ošklivou vlastnost střelhitě vyskakovat zpod opasků. A trpaslíci, z neznámých důvodů hluboce přesvědčení, že všichni muži mají s jejich ženami a dcerami chlípné záměry, byli v tomto ohledu neuvěřitelně popudliví.

„To se muselo stát,“ pokýval šedivou hlavou starý druid. „Jednou to muselo přijít. Žili jsme v přesvědčení, že jsme na světě sami. Jako líní, vykrmení, tupí karasi v bahni-tém rybníku jsme nevěřili ve štiky. Připustili jsme, aby se náš svět tak jako ten rybník zanesl bahnem, zakalil a začal zahnívat. Rozhlédněte se kolem – všude uvidíte hřích a zločin, hrabivost, závist, spory, zradu, úpadek obyčejů, ztrátu víry ve veškeré hodnoty. Namísto toho, abychom žili podle zákonů Přírody, začali jsme Přírodu znásilňovat. Co z toho máme? Povětří otrávené čadícími komíny kováren a hutí, potoky a řeky zamořené odpadem z jatek a koželužen, bezhlavě kácené lesy... Hle, dokonce i zde, na živé kůře posvátného Bleobherise, kousek nad hlavou pana básníka, uvidíte křivákem vyřezané sprosté slovo. A navíc s hrubkou. Nejenže to byl vandal, ale navíc nedouk neznalý pravopisu. Nemáme se čemu divit. To muselo špatně skončit...“

„Tak, tak!“ chopil se námětu tlustý kněz. „Kajte se, hříšníci, dokud je čas, neboť vás stihne hněv bohů a jejich pomsta! Vzpomeňte Itlininy věštby, prorockých slov o trestu

bohů, jenž padne na hlavy hříšného lidu! Pomněte, nadejde čas zatracení, stromy ztratí list, rostliny uvadnou, ovoce shnije a zrno zpráchniví a doliny řek namísto vodou vyplní se ledem. Nadejde Bílý mráz a po něm Bílé světlo a svět zahyne v chladu. Tak pravila věstkyně Itlina. Však nežli to nadejde, objeví se znamení a padnou rány na naše hlavy. Pomněte, Nilfgaard je boží trest! Bič, jímž Nesmrtelní bičují vás, hříšníky, abyste...“

„Eech, zavři zobák, svatúšku!“ rozkřikl se Sheldon Skaggs, dupaje těžkými bagančaty. „Zle sa mně robí z vašich hlúpých pověr a zababónů, které nám věšáte na nos! Na blití...“

„Opatrně, Sheldone,“ zarazil ho vysoký elf. „Nepohrdej cizím náboženstvím. Není to pěkné ani slušné. Ani... opatrné.“

„Ničím nepohrdám,“ protestoval trpaslík. „Nechcu sa rúhat bohům, ale bere mňa vřed, když je někdo míchá do pozemských záležitostí a obľubuje nás třesky a plesky pošahanej elfskej bosorky. Nilfgaardžani že sú dopuštěním bohů? Kecy! Co vy víte, ludé, o časoch kráľů Desmodea, Radovida, Sambuka, o časoch Abrada Starého duba? Nic sa nepamatujete, poněvác žijete krátko jako vykuklená jepice. Ale my sa pamatujeme a mohli bysme vám vyprávjat, jaké to bylo, když prvni z vás vylezli z šířů v ústí Jarugy a v deltě Pontaru. Vylodili sa ze čtyř korábů a založili prvni tři kráľovství. No a pak sa zabydľovali, silnější polykali slabší – tak rostli a upevňovali svoju vládu. Poráželi další a další, obsazovali jejich zem, a tak jejich nových států přibývalo, stávaly sa většíma a mocnějšíma... A včil robí Nilfgaard to samé, poněvác je to stát silný a jednotný, národ semknutý a ukázněný. A esli sa vy nápodobně nespojíte a nenaučíte káźni, Nilfgaard vás zhltně jako štika karasa, tajak to povdal ten múdry druid!“

„Jenom ať to zkusí!“ vypjal Donimir z Troy třemi lvy ozdobenou hruď a zařinčel mečem v pochvě. „V Soddenu

jsme Nilfgaardu pustili žilou, můžeme to klidně zopakovat!“

„Moc sa nepuč,“ zpražil ho Sheldon Skaggs. „Zdá sa, pasovaný rytířu, žes zapomněl, jak sa před druhú bitvú o Sodden valil Nilfgaard dopředu jako železný válec a kosti takých jak ty chvastůňůu gřámal pod sebu od Marnadolu až po Zařící. A nezastavily ho žádné silácké pindy, ale v jednotě stojící síly Temerie, Redanie, Aedirnu a Kaedwenu. Shoda a spojenectvo, to ho zastavilo!“

„Nejenom,“ upozornil hlasitě Radcliffe. „Nejenom to, pane Skaggsi.“

Trpaslík zachrchlal, zašoural bagančaty o zem a lehce kývl hlavou směrem k čaroději.

„Nikdo neupírá zásluhy členom Kapituly,“ řekl. „Hamba temu, kdo neuzná hrdinstvo čarodějů ze soddenského Pahorku, poněvác ukázali guráž, prolili svoju krev a valně sa pričínili o vítězství. Marigold na ně ve svojej pěšničke nezapomněl, ani my nezapomenem. Ale aj ti mágové v jednotě a súdržnosti na Pahorku stáli, uznali velení Vilgefortza z Roggeveenu, tajak sme my, bojovníci Čtyř království, poslúchali vrchního komandýra Vizimira Redanského. Škoda, že ta jednota vydržela akorát přes vojnu. Včil, když je mír, sme sa zase rozdělili. Vizimir s Foltestem sa imrvére dožúvajú o cla a přepravní podmínky, Demawend z Aedirnu sa žere s Henseltem o Severní marku, no a Liga z Hengforsu a Thyssenidi z Koviru majú všecko víte kde. A mezi čarodějama, jak sem očul, nejni taky žádnéj pospolitosti. Nejni kázeň, nejni jednota. A v Nilfgaardu je obojí!“

„V Nilfgaardu vládne císař Emhyr var Emreis, tyran a samovládce, který si vynucuje poslušnost karabáčem, šibenicí a špalkem!“ rozlítil se vévoda Vilibert. „Co nám to navrhuješ, trpaslíku? V co se máme sjednotit? Ve stejnou tyranii? A který král, které království, podle tebe, by si mělo podrobit ostatní? V čí ruce bys chtěl vidět žezlo a knutu?“

„Co je mně po tém?“ pokrčil rameny Skaggs. „To sú vaše ľudské starosti. Ať by byl králem kdo chcel, dozajista to nebude žádný trpaslík.“

„Ani elf, ani pùelf,“ doplnil vysoký představitel Staršího lidu. „Dokonce čtvrtelfa považujete za něco podřadného...“

„Tohle je vaše bolístka,“ zasmál se Vilibert. „Vytrubujete totěž, co Nilfgaard, protože Nilfgaard má taky plnou hubu rovnosti, slibuje vám návrat ke starým pořádkům, jen co nás porazí a z našich zemí vyžene. Proto tak horlíte pro jednotu a rovnost, poněvadž jste v nilfgaardském žoldu! A není divu, že se tak máte rádi, vždyť Nilfgaardani jsou přece taky elfské plémě...“

„Nesmysl,“ ucedil elf mrazivě. „Plácáš hlouposti, pane rytíři. Zaslepuje tě rasová nenávisť. Nilfgaardané jsou lidé, stejně jako vy.“

„To je nestoudná lež! Každý ví, že jsou to potomci Černých Seidhe! V jejich žilách proudí vaše krev! Krev elfů!“

„A co proudí ve vašich žilách?“ ušklíbl se elf výsměšně. „Mícháme naši krev po celá pokolení, celá staletí – tohle nám vždycky šlo, ačkoli nevím, zda naštěstí nebo naneštěstí. Smíšené svazky jste začali odsuzovat sotva před čtvrtstoletím, ostatně celkem bezvysledně. Ukažte mi dnes jediného člověka bez příměsi *Seidhe Ichaer* – krve Staršího lidu.“

Vilibert zbrunátněl. Zrudla rovněž Vera Loewenhaupt. Radcliffe si odkašlal a sklonil hlavu. Bylo zajímavé, že ruměnc polil též tvář spanilé elfky.

„Všichni jsme dětmi Matky Země,“ rozlehl se v tichu hlas šedivého druida. „Dětmi Matky Přírody. Přestože si naší matky nevážíme, přestože jí působíme trápení a bolest, přestože jí lámeme srdce, ona nás miluje – nás všechny. Pamatujme na to, zde, na Místě přátelství. Nehádejme se, kdo tady byl první, neboť první byl vlnami vyplavený žalud. Z něj vyklíčil velký Bleobheris – nejstarší z dubů. Stojíce pod jeho větvemi, na jeho věkovitých kořenech,

nezapomínejme na naše vlastní, bratrské kořeny, na zemi, z níž vyrůstají. Vezměme si k srdci slova básníka Marigolda...“

„Správně!“ zvolala Vera Loewenhaupt. „Jenže... kam se poděl?“

„Zdekoval sa,“ konstatoval Sheldon Skaggs, vida prázdné místo pod dubem. „Shrábnul fiňáry a zmizel bez rozlúčení – po elfsku.“

„Po trpaslicku,“ ozvalo se odněkud.

„Po lidsku,“ opravil je vysoký elf. Kráska v hranostajovém kožíšku si opřela hlavu o jeho rameno.

*

„Hej, šumaři,“ řekla Mára Lantieri, vcházejíc bez zaklepání do světnice. „Máš hosta. Pojď dál, vážený pane.“

Marigold si prohrábl vlasy a narovnal se v prostorném vyřezávaném křesle. Obě děvčata, sedící doposud na jeho kolenou, vyskočila, popadla svléknuté košile a zakryla jimi své odhalené vnady. Stydlivé nevěstky, napadlo Marigolda, příhodný titul pro žertovný kuplet. Vstal, oblékl si vestu a zapnul pás, prohlížeje si na prahu stojícího šlechtice.

„Inu,“ poznamenal. „Vyčmúcháte mě všude, jenže si vždycky vyberete nejméně vhodnou dobu. Naštěstí jsem se ještě nerozhodl, kterou z těch krasavic si mám vybrat. Při tvých cenách, Lantieri, si nemůžu dovolit obě.“

Mára Lantieri se chápavě pousmála a tleskla do dlaní. Obě dívky, pihovatá ostrovanka i snědá, černovlasá půl-elfka, spěšně opustily světnici. Příchozí svlékl plášť a podal ho Mámě zároveň s malým, leč napěchovaným váčkem.

„Promiň, mistře,“ omlouval se, vcházaje dovnitř a usedaje ke stolu. „Vím, že jsem nezvolil nejpríhodnější dobu. Ale tam, od dubu, jsi tak nenadále zmizel... Nedohonil jsem tě na cestě, jak jsem zamýšlel, a nějakou chvíli mi trvalo, než jsem se na tebe doptal zde, v městečku. Věř mi, nebudu tě dlouho zdržovat...“

„Pokaždé to říkáte a pokaždé je to lež,“ skočil mu do řeči minstrel. „Nech nás o samotě, Lantieri, postarej se, ať nás nikdo neobtěžuje. Poslouchám tě, pane.“

Cizinec si ho zkoumavě prohlížel. Měl tmavé, vlhké, jakoby uslzené oči, ostrý nos a tenké rty.

„K věci,“ začal, sotva za majitelkou nevěstince zapadly dveře. „Zajímá mne obsah tvých písní, mistře. Konkrétně jisté osoby, o nichž zpíváš. Chtěl bych znát skutečné osudy hrdinů tvých balad. Pokud se nemýlím, právě příhody žijících osob byly inspirací tvých děl. Mám na mysli... Cirillu z Cintry. Vnučku královny Calanthé.“

Marigold se zahleděl do stropu a zabubnoval prsty na desce stolu.

„Vážený pane,“ pronesl odměřeně. „Zajímají tě divné věci, ptáš se na divné věci... Nabyl jsem dojmu, že nejsi tím, za koho jsem tě považoval.“

„A kdo to měl být, pokud to mohu vědět?“

„Nevím, jestli to můžeš vědět. Záleží na tom, jestli mi teď vyřídíš pozdravy od našich společných známých. Měls to učinit hned při příchodu, avšak zapomněl jsi, zdá se.“

„Nezapomněl,“ odvětil muž, sáhl pod sametový kabátec a vytáhl druhý váček, o poznání větší než ten, který dal kuplířce. „Prostě jenom nemáme společné známé, Marigolde. Není ale tento měšec schopen takový drobný nedostatek vyvážit?“

„Copak si hodláš koupit za ten hubený pytlík?“ ohrnul rty trubadúr. „Celý bordel Mámy Lantieri i s okolním pozemkem?“

„Řekněme, že mám v úmyslu podpořit umění. A umělce, pochopitelně. Proto, abych mohl s umělcem porozprávět o jeho tvorbě.“

„Tolik miluješ umění, můj pane? Máš tak naspěch porozprávět s umělcem, že porušuješ pravidla slušného chování a nutíš mu peníze dřív, než se představíš?“

„Na začátku našeho rozhovoru,“ přimhouřil neznámý temné oči, „ti moje inkognito nevadilo.“

„Ale později vadit začalo.“

„Nemám důvod tajit své jméno,“ prohlásil muž s neznačelným úsměškem na úzkých rtech. „Jmenuji se Rience. Neznáš mne, mistře Marigolde, a není divu. Jsi příliš známý a slavný, než abys znal všechny své obdivovatele. Přitom každému milovníku tvého talentu připadá, že tě zná tak dobře, že si smí dovolit i jistou důvěrnost. Je to i můj případ. Víím, je to mylný dojem, promiň laskavě.“

„Laskavě promím.“

„Mohu tedy znát odpovědi na několik otázek?“

„Ne, nemůžeš,“ odpověděl básník úsečně. „Nyní laskavě promiň ty, ale já nemám ve zvyku rozmlouvat o tématech svých děl, o inspiracích, o postavách – ať už fiktivních nebo jiných. Jsem přesvědčen, že bych tím svou tvorbu zbavil poezie a přivedl k trivialitě.“

„Není možná?“

„Je to mé pevné přesvědčení. Uvaž – kdybych po zazpívání frivolní písničky o rozpustilé mlynářce veřejně vyhlásil, že ve skutečnosti jde o Žvirku, ženu mlynáře Piskoře, a doplnil to oznámením, že dotyčnou Žvirku je možno bez obav šoustat každý čtvrtek, poněvadž ve čtvrty jezdí mlynář na trh, to by už nebyla poezie. Bylo by to buď kuplířství, nebo opovrženímhodné pokrytectví.“

„Rozumím, rozumím,“ souhlasil Rience. „To však není dobrý příklad. Mne přece nezajímají ničí hříchy ani poklesky. Nebudeš nikoho pomlouvat, odpovíš-li na mé otázky. Potřebuji jen jednu drobnou informaci: co se opravdu stalo s Cirillou, princeznou Cintry? Spousta lidí tvrdí, že Cirilla zahynula během obsazení města, prohlašují se dokonce za očitě svědky. Ze tvé balady naopak vyplývá, že dítě přežilo. Rád bych věděl, zdali je to pouze tvá představivost, nebo ověřený fakt. Pravda či klam?“

„Neobyčejně mě těší tvůj zájem,“ usmál se Marigold široce.

„Budeš se divit, pane, ale právě o to mi šlo, když jsem tu baladu skládal. Chtěl jsem posluchače vzrušit a vzbudit jejich zvědavost.“

„Pravda či lež?“ zopakoval Rience ledově.

„Kdybych ti to prozradil, zkazil bych efekt své práce. Loučím se s tebou, příteli. Více času ti už věnovat nemohu. Moje dvě inspirace čekají vedle na to, kterou z nich si vyberu.“

Rience dlouho mlčel, ale neměl se k odchodu. Upíral na básníka nepříjemný, vlhký pohled. Marigold cítil narůstající neklid. Zespoda, z lokálu, sem doléhal rozjařený hlahol, vysoký ženský smích. Trubadúr odvrátil hlavu, předstíraje okázale nevšimavost, ve skutečnosti však odhadoval vzdálenost, dělící ho od kouta místnosti, od zavěšeného gobelínu s vyobrazením nymfy, polévající si nahé tělo vodou ze džbánu.

„Marigolde,“ promluvil konečně Rience, strkaje ruce do kapes svého kabátce. „Odpověz laskavě na moje otázky. Musím znát odpovědi. Je to pro mě nesmírně důležité. Ale na to vem jed, že pro tebe taky, protože jestli mi odpovíš po dobrém...“

„Tak co?“

Rienceovy úzké rty znetvořila ošklivá grimasa.

„...nebudu tě muset donutit násilím.“

„Teď poslouchej ty mě, vyděrači!“ Marigold vstal a zatvářil se výhružně. „Příčí se mi surovost a násilí. Ale teď zavolám Mámu Lantieri, ať sem pošle jistého Gruzillu, který v tomto domě plní odpovědnou a nenahraditelnou funkci vyhazovače. Je to rovněž skutečný umělec ve svém oboru. Až tě kopne do prdele, vyletíš oknem tak krásně, že si opozdílí chodci budou myslet, že ode mne viděli odlétat Pegasa.“

Rience vytáhl ruku z kapsy a v jeho dlani se něco zalesklo.

„Jsi si jist,“ zeptal se, „že stihneš zavolat?“

Marigold neměl v úmyslu zkoušet, zdali to stihne. Ani

ho nenapadlo čekat. V okamžiku, kdy cvaklo péro vystřelovacího nože, se dlouhým skokem přenesl do kouta pokoje, vklouzl pod gobelín s koupající se nymfou, kopancem otevřel tajné dveře a o zlom vaz se vrhl dolů po točitých schodech. Rience se hnál za ním, avšak básník se dopadení neobával – znal tajnou chodbu jako svou dlaň. Nejednou ji použil při útěku před věřiteli, žárlivými paroháči anebo konkurenty z oboru, kteří mu chtěli pocuchat fasádu, když si občas bez ostychu přisvojil jejich melodii či rým. Věděl, že na třetím zákrutu nahmátne otočná dvířka, za nimiž bude žebřík do sklepa. Byl přesvědčen, že jeho pronásledovatel, jako mnozí před ním, nestačí zabrzdit, poběží dál a šlápne na propadlo, kterým spadne do chléva. Byl si jist, že potlučený, prasaty pošlapáný a v hnoji vyválený Rience zanechá pronásledování.

Marigold se – jako obvykle, když si byl něčím naprosto jist – šeredně spletl. Za jeho zády se najednou modře zablesklo a básník ucítil, jak mu trnou a tuhnou končetiny. Nedokázal se zastavit u dvířek, nohy mu odepřely poslušnost. Zaječel a skutálel se ze schodů, otloukaje se o stěny chodby. Propadliště se pod ním otevřelo a trubadúr sletěl dolů, do tmy a zápachu. Okamžik před tím, než dopadl na tvrdou podlahu a ztratil vědomí, si vzpomněl, že Mára Lantieri povídala něco o přestavbě chléva.

*

Probrala jej bolest ve spoutaných zápěstích a nemilosrdně zkroucených pažích, Chtěl vykřiknout, avšak nemohl, zdálo se mu, jako by měl ústní dutinu vyplněnou hrncířskou hlínou. Klečel na podlaze a něco jej táhlo a zvedalo za ruce. Chtěl ulevit ramenům, pokusil se postavit, ale měl svázané i nohy. Křečovitě lapaje po dechu, podařilo se mu vstát. Pomohlo mu při tom lano, přivázané k jeho poutům a přehozené přes stropní trámek, jenž ho neúprosně tahalo nahoru.

Rience stál před ním. Jeho uslzené, zlé oči se leskly ve světle lucerny, kterou držel po jeho boku stojící, zarostlý kolohnát. Druhý pacholek stál Marigoldovi za zády a tahal za provaz. Trubadúr slyšel jeho funění a cítil štiplavý pach potu.

Básníkova chodidla se odlepila od země. Marigold nosově zasípal, nic jiného nedokázal.

„Dost!“ poručil Rience v následující chvíli, avšak básníkovi se zdálo, že mezitím uplynul celý věk. Dotkl se nohama země, ale přenést na ně celou váhu těla nedokázal – lano zůstávalo dál napjaté jako struna.

Rience přistoupil blíže. Tvářil se zcela netečně a ani z jeho uslzených očí se nedalo nic vyčíst. Také jeho hlas zněl klidně, lhostejně, takřka znuděně:

„Ty mizerný brnkale. Ty zmetku. Ty špinavče. Ty nadutá nicko. Chtěl jsi utéct? Mně ještě nikdo neutekl. Nedokončili jsme náš rozhovor, ty chcípáku. Na něco jsem se tě ptal v mnohem příjemnějším prostředí. Teď se tě budu vyptávat tady. Budeš odpovídat?“

Marigold horlivě pokýval hlavou. Teprve nyní se Rience usmál. A dal znamení. Trhnutí lana minstrelovi div nevykloubilo ramena. Nehlasně zaskučel.

„Ty nemůžeš mluvit,“ konstatoval Rience jízlivě. „A bolí to, co? Abyš věděl, teď tě dávám zvedat jen pro vlastní potěšení – k smrti rád se dívám na něčí bolest. Tak ještě trochu výš.“

Marigold sípal, pokoušeje se nabrat dech.

„Zatím stačí,“ řekl Rience, naklonil se k básníkovi a chytil ho límec. „Poslouchej mě dobře, hnido. Teď sejmu zakletí, aby se ti vrátila řeč. Ale jestli se tvůj zpěvný tenorek ozve hlasitěji, než to bude nutné, budeš litovat.“

Učinil rukou nějaké gesto a dotkl se prstenem básníkovy tváře. Marigold ucítil, že ztuhlost jeho hlasivek, jazyka a úst je ta tam.

„A teď ti,“ pokračoval tiše Rience, „položím několik

otázek. Ty mi na ně dáš rychlé, přesné a vyčerpávající odpovědi. Pokud zaváháš nebo se jenom zajíkneš, pokud mi dáš sebemenší důvod zapochybovat o tvé pravdomluvnosti, tak... Podívej se dolů.“

Marigold poslechl. S úděsem zjistil, že k poutům na jeho kotnících je na krátkém provaze přivázáno vědro plné vápna.

„Jestli tě nechám vytáhnout ještě výš,“ usmál se Rience krutě, „a s tebou to vědro, zřejmě ti to trochu pochroumá ručičky. Pochybuji, že by sis potom ještě zahrál na loutnu. Předpokládám, že radši promluvíš. Mám pravdu?“

Marigold nepřisvědčil, protože zděšením nedokázal promluvit, ba ani přikývnout. Nicméně Rience nebudil dojem, že by mu obzvláště záleželo na minstrelově souhlasu.

„Pochopitelně poznám,“ připomněl varovně, „jestli mluvíš pravdu, budu si dávat pozor na tvoje vytáčky a nenechám se zmást nějakými básnickými triky. Je to pro mne stejná maličkost, jako když jsem tě ochromil tam na schodech. Dobře ti radím, mizero, važ každé slovo. No, škoda času, začněme. Jak už víš, zajímá mne hrdinka jedné z tvých krásných balad – vnučka Calanthé z Cintry, princezna Cirilla, zdrobněle Ciri. Podle výpovědí očitých svědků zmizela ta osůbka při obsazení města, už to budou dva roky. Přesto ty ve své písni dojemně a barvitě líčíš její setkání s jistou podivnou, takřka legendární osobností, tím... Geraldem či Geraltem. Ponecháme-li stranou poetické žvásty o osudovém předurčení, vyplývá z balady, že dítě vyvázlo z bojů o Cintru se zdravou kůží. Je to tak?“

„Nevím...“ zakvílel Marigold. „U všech bohů, jsem jenom básník! Něco jsem zaslechl a zbytek...“

„No?“

„Zbytek jsem si vymyslel, vybájlil! Nic určitého nevím!“ vykřikl trubadúr, když Rience pokynul smradochovi, a ten trhl lanem. „Nelžu!!!“

„Skutečně,“ přisvědčil Rience. „Nelžeš přímo, to bych

poznal. Ale kličkuješ. Nevymyslel by sis námět balady jen tak, bez příčiny. A toho zaklínače přece znáš. Byl jsi vídán v jeho společnosti. Tak zpívej, Marigolde, jestli jsou ti klouby milé. Všechno, co víš.“

„Ta Ciri,“ hlesl básník, „byla zaklínači souzena. Takzvané Překvapení... Určitě jsi o tom slyšel, je to známý příběh. Její rodiče ji přislíbili zaklínači...“

„Dítě z královské krve by měli vlastní rodiče dát šílenému mutantovi? Nájemnému vrahounovi? Lžeš, červe! Takové báchorky můžeš vyprávět starým bábám!“

„Je to tak, přísahám na hrob svojí matky!“ dušoval se Marigold. „Vím to bezpečně... Zaklínač...“

„Mluv o té holce! Na zaklínače teď nejsem zvědavý.“

„Nic o ní nevím! Jenom, že zaklínač cestoval do Cintry, když vypukla válka. Potkal jsem ho. Ode mne se dověděl o krveprolití, o smrti Calanthé... Vyptával se na to dítě, královninu vnučku... A já jsem mu řekl, co jsem slyšel: že v Cintře byli všichni povražďeni a z obránců nezbyla ani živá duše.“

„Pokračuj. Méně metafor, víc faktů!“

„Když se to zaklínač dozvěděl, dál už nejel. Oba jsme se obrátili na sever. Rozloučili jsme se v Hengforsu a od té doby jsem ho neviděl... Cestou mluvil něco o té... Ciri... a o té sudbě... To mě inspirovalo, složil jsem baladu. Nic víc nevím, přísahám!“

Rience si ho změřil přimhouřenýma očima.

„Kdepak je ten zaklínač teď?“ zeptal se. „Ten námezdní zabíječ netvorů, poetický řezník, který tak rád rozpráví o osudu?“

„Říkal jsem, že naposledy jsem ho viděl...“

„Vím, co jsi říkal!“ přerušil ho Rience. „Poslouchal jsem dobře. A teď dobře poslouchej ty mě. Budeš odpovídat přesně na mé otázky. Moje otázka zní: jestliže nikdo neviděl toho Geralta déle než rok, kam se tedy poděl? Kde se může skrývat?“

„Nevím, kde to je,“ řekl kvapně trubadúr. „Nelžu. Opravdu to nevím...“

„Příliš rychle, Marigolde, příliš rychle,“ zasmál se zlovestně Rience. „Příliš spěcháš s odpovědí. Jsi chytrý, ale neopatrný. Říkáš, že nevíš, kde to je. Ale vsadím se, že víš, co to je.“

Marigold zaskřípal zuby – vztekem a hrůzou.

„Nuže?“ pokynul Rience smraďochovi. „Kde se zaklínač schovává? Co je to za místo?“

Básník mlčel. Lano škublo, země mu ujela pod nohama, rukama projela pronikavá bolest. Jeho zařvání okamžitě utál Rienceův magický prsten.

„Výš, výš,“ opřel si Rience ruce v bok. „Víš, Marigolde, mohl bych přečíst tvoje myšlenky, ale to je únavné. Kromě toho se mi hrozně líbí, jak ti bolestí lezou oči z důlků. A ty to stejně povíš.“

Marigold už věděl, že poví. Provaz na jeho kotnících se napjal, vědro vápna se skřípavě posunulo po podlaze.

„Pane,“ ozval se najednou ode dveří chlěva zarostlý pacholek a zaclonil cípem své hazuky světlo lucerny. „Někdo sem jde. Asi děvče.“

„Víte, co máte dělat,“ sykl Rience. „Zhasni lampu.“

Smraďoch pustil lano. Marigold se bezvládně svalil na zem, ale mohl vidět, jak se vrahouni staví každý z jedné strany nízkých dveří – v ruku dlouhé nože. Škvírami mezi prkny byla vidět světla hampejzu, byl odtamtud slyšet opilecký zpěv.

Dvířka chlěva se s vrznutím otevřela. Stanula v nich nevelká postava v plášti a čepci, těsně přiléhajícím k hlavě. V následující chvíli žena překročila práh. Smraďoch k ní přiskočil a s rozmachem udeřil nožem. A upadl na zem, poněvadž ostří nenarazilo na odpor, prošlo hrdlem postavy jako obláčkem dýmu. Protože tvar postavy skutečně tvořil jen dým, který se teď začal rozplývat. Ale v jeho skrytu skočila do chlěva druhá postava – temná, nezřetelná a hbitá

jako lasice. Hodila plášť na zarostlého, přeskočila ležícího, sklonila se, něco se jí zalesklo v ruce – a Marigold uslyšel, jak smradoch zachroptěl a zalkl se krví. Druhý pacholek se vymotal z pláště, udělal krok vpřed a chtěl bodnout. Z dlaně temné postavy vystřelil ohnivý blesk a se sykotem se zabíjácovi rozlil po obličejí a prsou jako hořící olej. Muž zařval, chlév naplnil odporný zápach škvařícího se masa.

Tu zaútočil Rience. Jeho kouzlo protrhlo tmou modrým světlem, v němž Marigold uviděl po mužsku oblečenou štíhlou ženu, podivně gestikulující oběma rukama. Spatřil ji jen na zlomek chvíle – modrý přísvit přešel v okamžení do oslnivého záblesku a Rience se vzteklým zavytím odletěl dozadu, kde přerazil prkennou stájovou přepážku. Žena v mužském oděvu se za ním vrhla s dýkou v ruce. Chlév znovu ozářilo světlo, tentokrát zlaté, vycházející ze zářícího oválu, který se znenadání objevil v povětří. Marigold viděl, jak se Rience zdvihl ze slámy, skočil do oválu a v mžiku zmizel. Světlo oválu potemnělo, ale než se ztratilo úplně, stačila tam žena doběhnout, vztáhnout paže a nesrozumitelně vykřiknout. Něco zasyčelo a hasnoucí ovál ještě na krátkou chvíli rozžhavl hučící oheň. Zdálky, z veliké vzdálenosti, jako by Marigoldovy uši zaslechly tlumený zvuk – velmi připomínající křik bolesti. Ovál zhasl a ve chlévě se setmělo.

Pak ucítil, že jeho magický roubík zmizel.

„Pomóc!“ zaječel. „Pomozte mi!“

„Neřvi tolik,“ ozvala se ze tmy žena, rozřezávajíc mu pousta.

„Yennefer? Jsi to ty?“

„Nechceš mi, doufám, namluvit, že jsi zapomněl, jak vypadám. A že tvůj hudební sluch nepozná můj hlas. Můžeš vstát? Nepolámali ti kosti?“

Rozsvítla lucernu. Marigold zahekal, s námahou se zvedl a masíroval si bolavé údy.

„Co je s nimi?“ ukázal na těla ležící na zemi.

„To hned zjistíme,“ odvětila čarodějka a cvakla zavíraným Rienceovým nožem. „Jeden by měl být naživu. Chtěla bych se ho na něco přeptat.“

„Zdá se,“ stanul Marigold nad Smradochem, „že tenhle ještě žije.“

„Nemyslím,“ řekla Yennefer lhostejně. „Přetála jsem mu krční tepnu i hrtan jedním šmiknutím. Možná v něm ještě něco doutná, ale už dlouho nebude.“

Marigold se otrásl.

„Ty jsi ho podřízla?“

„Kdybych z vrožené opatrnosti neposlala předem iluzi, ležela bych tu s podřezaným hrdlem sama. Prohlédneme si toho druhého... Hrome! Takový kus chlapa a nevydržel. Smůla, smůla...“

„Taky nežije?“

„Nepřežil termický šok. Hmm... Krapet moc jsem ho přismáhla... Koukni, má očouzené i zuby. Co je s tebou? Budeš zvracet?“

„Buduuuuu...“ předklonil se básník a opřel se čelem o stěnu chléva.

*

„To je vše?“ odložila čarodějka pohár a sáhla po rožni s kuřaty. „Nic sis nevymyslel? Na nic jsi nezapomněl?“

„Na nic. Kromě poděkování. Děkuji ti, Yennefer.“

Pohlédla mu do očí a lehce kývla hlavou, její lesklé černé kadeře se zavlnily, jeden pramen sklouzl z ramene. Stáhla jedno pečené kuře na dřevěný talíř a začala ho zručně porcovat. Používala při tom výhradně vidličku a nůž. Marigold dosud viděl jen jediného člověka, který uměl jíst příborem stejně obratně. Teď poznal, kde a od koho se to Geralt naučil. Není divu, pomyslel si, rok s ní bydlel v jejím domě ve Vengerbergu. Než odtamtud upláchl, zřejmě od ní pochytil lecjaká podivínství. Stáhl z rožně druhé kuře, bez otálení

mu utrl stehýnko, chytil ho naschvál oběma rukama a hladově se do něj zakousl.

„Odkud jsi věděla?“ zajímal se. „Jak se ti podařilo přijít mi v pravou chvíli na pomoc?“

„Byla jsem pod Bleobherisem při tvém vystoupení.“

„Neviděl jsem tě tam.“

„Nechtěla jsem být viděna. Jela jsem za tebou do městečka. Čekala jsem tady nedaleko, v hostinci, nesluší se, abych šla tam, kam jsi zamířil ty – do toho příbytku pochybné rozkoše, zato jisté kapavky. Nakonec jsem ale ztratila trpělivost a šla se tam podívat. Obcházela jsem okolo, když se mi zazdalo, že z chlívků slyším nějaký hlas. Napjala jsem sluch a zjistila, že si tam neužívá žádný pederast, jak mě v první chvíli napadlo, nýbrž to běduješ osobně ty. Hola, hostinský! Dones nám ještě víno.“

„Služebník, vznešená paní! Už běžím!“

„To, co prve, bych prosila, ale neopovaž se ho zase pančovat. Vodu mám ráda jenom v lázni, ve víně nikdy.“

„Prosím, prosím!“

Yennifer odstrčila talíř. Marigoldovi neuniklo, že na kuřeti zbylo ještě dost masa pro všechna krčmářova děcka. Nůž a vidlička byly bezesporu elegantní a působivé, leč pramálo účinné.

„Díky za vysvobození,“ zopakoval ještě jednou. „Ten prokletý Rience by mě nenechal naživu. Vytáhl by ze mne všechno, co vím, a stejně by mě zařízl jako berana.“

„Taky si myslím,“ přisvědčila, nalila vína sobě i jemu a zvedla pohár. „Připijme tedy na tvé zachráněné zdraví, Marigolde.“

„Na tvé, Yennifer,“ odvětil dvorně. „Na zdraví, za něž se budu ode dneška modlit... Hmm, když bude příležitost. Jsem tvým dlužníkem, krásná paní, a svůj dluh splatím ve svých písních. Popřu v nich tvrzení, že čarodějům je lhostejné, když se někomu děje křivda, že odepřou pomoc ubohým, nešťastným smrtelníkům.“

„Inu,“ usmála se, mhouříc fialkové oči. „Taková tvrzení bývají opodstatněná, málokdy vznikají bez příčiny. Ale ty přece nejsi ubohý a nešťastný, Marigolde. Znáš mě přece a mám tě ráda.“

„Skutečně?“ usmál se básník také. „Do této chvíle jsi to ovšem úspěšně skrývala. Zaslechl jsem dokonce tvrzení, že mě nesnášíš, že mě máš ráda, cituji: jako morovou ránu.“

„To bylo,“ zvažněla čarodějka. „Pak jsem změnila názor. Pak jsem ti byla vděčná.“

„Za co, smím-li se zeptat?“

„Co na tom,“ mávla rukou s prázdným pohárem. „Vraťme se k důležitějším otázkám. K těm, které ti kladli v chlévě, zatímco se ti snažili vymknout ruce z kloubů. Prozrad' mi, Marigolde: vážně jsi neviděl Geralta od doby vašeho útěku od Jarugy? Opravdu jsi nevěděl, že se po skončení války vrátil na Jih? Že byl těžce raněn, tak těžce, že se dokonce rozkřikly zprávy o jeho smrti? Opravdu jsi o ničem nevěděl?“

„Ne. Nevěděl. Zdržoval jsem se v Pontu Vanis, u dvora Esterada Thyssena. A pak u Nedamira v Hengforsu.“

„Nevěděls,“ pokývala hlavou čarodějka. Rozepjala si pod krkem halenku, na její šíji se zaleskla obsidiánová hvězdice posázená brilianty. „Nevěděls, že sotva se mu zacelily rány, odjel někam na Zaříčí? Nedomýšlíš se, koho tam hledal.“

„Samozřejmě, že domýšlím. Ale jestli našel, to nevím.“

„Nevíš,“ zopakovala. „Tý, který víš vždycky o všem a o všem zpíváš. Dokonce o věcech tak důvěrných, jako jsou něčí city. Pod Bleobherisem jsem si poslechla tvoje balady, Marigolde. Pěkných pár veršů jsi věnoval i mé osobě.“

„Poezie,“ zamumlal s očima upřenýma na ohlodané kuřecí kosti. „Poezie má svá práva. Nikdo by se neměl urážet...“

„Vlasy coby křídlo havraní, coby noční bouře,“ recitovala Yennifer s přehnaným zanícením, „a v očích dřímá fialová blýskavice. Takhle nějak to bylo?“

„Takovou si tě pamatuji,“ usmál se básník rozpačitě. „Ať

hodí kamenem, kdo by chtěl tvrdit, že to není výstižný popis.“

„Nicméně nevím,“ stiskla čarodějka rty, „kdo ti dal právo popisovat moje vnitřní orgány. Jak to bylo? Její srdce je jak klenot, jenž ji bílou šiji zdobí, jako dýmant chladné, taktéž tvrdé jako dýmant – a jako obsidián ostré, zraňující... Tos vymyslel sám? Anebo,“ kousla se do rtu, „se ti někdo svěřil, posteskl si?“

„Ehm...“ odkašlal si Marigold a odbočil od nebezpečného tématu. „Pověz mi, Yennefer, kdy jsi naposledy viděla Geralta ty?“

„Dávno.“

„Po válce?“

„Po válce...“ její hlas téměř nezatelně poklesl. „Ne, po válce jsem ho neviděla. Delší dobu... jsem neviděla nikoho. Ale k věci, básníku. Jsem poněkud udivena, že výjimečně o ničem nevíš, o ničem jsi neslyšel, a přesto právě tebe někdo neznámý napíná na skřípec, aby získal informace. Neznepokojuje tě to?“

„Znepokojuje.“

„Poslouchej mne,“ řekla důrazně a klepla pohárem o stolní desku. „Poslouchej pozorně. Vyškrtni tu baladu ze svého repertoáru. Přestaň ji zpívat.“

„Máš na mysli tu...“

„Dobře víš, kterou mám na mysli. Zpívej o válce s Nilfgaardem. Zpívej o Gertalovi a o mně – nepomůžeš nám tím ani neuškodíš, nic nezhoršíš ani nenapravíš. Ale o Lvíčeti z Cintry už nikdy nezpívej.“

Rozhlédla se, ujišťujíc se, zda je neposlouchá některý z mála hostů, vysedávajících ještě v této pozdní době v lokále. Počkala, dokud uklízející děvečka nezašla do kuchyně.

„Snaž se rovněž vyhnout setkáním o samotě s lidmi, které neznáš,“ radila tiše. „S lidmi, kteří tě při vstupu zapomenou pozdravit od společných známých. Rozumíš?“

Zaskočeně na ni pohlédl. Yennefer se zasmála:

„Pozdravy od Dijkstry, Marigolde.“

Nyní se plaše rozhlédl trubadúr. Jeho úžas byl tak nelíčce-
ný a jeho překvapení tak nadobyčej závažné, že čarodějka
nedokázala potlačit pobavenou grimasu.

„Při této příležitosti,“ opět ztlumila hlas a naklonila se
přes stůl, „žádá Dijkstra tvoje hlášení. Vracíš se z Verdeny,
takže ho zajímá, co se šeptá u dvora krále Ervylla. Zdůraznil,
abych ti vyřídila, že tentokrát má být tvé hlášení podrobné,
věcné a v žádném případě ne veršované. Prózou, Marigolde,
prozou.“

Básník spolkl slinu a přikývl. Uvažoval nad otázkou, kte-
rou jí chtěl položit. Čarodějka ho předešla.

„Nadcházejí těžké časy,“ řekla vážně. „Těžké a nebezpeč-
né. Přichází doba změn. Nebylo by mi nejlíp při myšlence,
že jsem neudělala všechno pro to, aby to byly změny k lep-
šímu. Chápeš?“

Prisvědčil kývnutím a odkašlal si.

„Ty, Yennefer?“

„Poslouchám.“

„Tamti v chlévě... Víš... Chtěl bych vědět, co byli zač, oč
jim šlo, kdo je poslal. Zabílas oba, ale jdou takové zvěsti, že
vy, mágové, dokážete vytáhnout informaci i od nebožtíka.“

„A o tom, že je nekromantie zakázána nejvyšším ediktem
Kapituly, zvěsti nejdou? Dej pokoj, Marigolde. Ti mordýři
toho stejně moc nevěděli. Ten, co utekl... Hm, to je něco
jiného.“

„Rience. Je to čaroděj, že?“

„Ano. Ale ne moc dobrý.“

„Přesto ti unikl. Viděl jsem jak. Teleportoval se, ne?
Svědčí to o něčem?“

„Ovšem, svědčí. O tom, že mu někdo pomohl. Ten
Rience neměl ani dost času, ani dost sil, aby otevřel oválný
portál volně zavěšený v prostoru. To není žádná maličkost.
Je jasné, že jej otevřel někdo z druhé strany. Někdo nesrov-
natelně mocnější. Proto jsem se ho bála pronásledovat,

neměla jsem tušení, kam bych se dostala. Avšak pustila jsem po jeho stopě dost silný žár. Bude potřebovat silná zakletí a spoustu masti na popáleniny – a i tak bude nějakou dobu pěkně poznamenaný.“

„Možná tě bude zajímat, že byl z Nilfgaardu.“

„Myslíš?“ narovнала se Yennefer, rychlým pohybem vytáhla z kapsy vystřelovací nůž a obrátila ho v dlani. „Nilfgaardské pérové nože teď nosí kdekdo. Je to pohodlné a nenápadné, dají se snadno skrýt – třeba do výstříhu...“

„To není tím nožem. Když se mě vyptával, použil slovních spojení ‚obsazení města‘ a ‚boje o Cintru‘, tak nějak. Nikdy jsem neslyšel, že by tomu někdo říkal takhle. Pro nás je to navždycky řež, krveprolití v Cintře. Jinak se o tom nemluví.“

Žena zvedla ruku a prohlížela si nehty.

„Chytrá úvaha, Marigolde, Máš bystré uši.“

„Profesionální deformace.“

„Ó, kteroupak ze svých profesí máš na mysli?“ usmála se spiklenecky. „Ale děkuji ti za ten postřeh. Je cenný.“

„Budiž to,“ opáčil rovněž s úsměvem, „mým příspěvkem ke změnám k lepšímu. Jen mi ještě prozrad, Yennefer, proč se Nilfgaard tak zajímá o Geralta a tu cintránskou dívku?“

„Do toho nestrkej nos,“ zvázněla opět čarodějka. „Radím ti, zapomeň, že jsi někdy slyšel o vnučce královny Calanthé.“

„Ano, to jsi už říkala. Ale já teď nehledám námět pro novou baladu.“

„A co, k čertu, hledáš? Další problémy?“

„Dejme tomu,“ začal tiše a opíraje si bradu o propletené prsty zahleděl se zblízka do čarodějčiných očí. „Dejme tomu, že Geralt to dítě skutečně našel a zachránil. Dejme tomu, že konečně uvěřil v sílu osudu a vzal dítě s sebou. Kam? Rience to ze mne chtěl vyrazit mučením. Ty to víš, Yennefer. Víš, kam se zaklínač ukryl.“

„Vím.“

„A víš, jak se tam dostat.“

„I to vím.“

„Nesoudíš, že je ho třeba varovat? Upozornit, že jeho i děvčátko hledají lidé, jako je Rience. Jel bych sám, ale namouduši nevím, kde to je... To místo, jehož jméno radši nevyslovím.“

„Pokračuj.“

„Jestli víš, kde Geralta najít, měla bys ho jet varovat. Dlužíš mu to, Yennefer. Něco vás přece spojovalo.“

„Samozřejmě. Něco nás spojovalo. Proto ho tak trochu znám. Nesnáší, když mu někdo vnucuje svou pomoc. Jestli už pomoc nezbytně potřeboval, tak ji hledal u těch, jimž absolutně důvěřuje. Od těch událostí uplynul více než rok, ale já... nedostala jsem od něho žádnou zprávu. A pokud jde o můj dluh – dlužím mu právě tolik, co on mně. O nic méně a o nic více.“

„Tak tam pojedu já,“ zvedl hlavu. „Řekni mi...“

„Ne!“ přerušila ho. „Jsi prozrazen, Marigolde. Mohou tě dopadnout znovu, takže čím méně víš, tím lépe. Ztrať se odtud. Jeď do Redanie k Dijkstroví a Filippě Eilhart, upíchni se u Vizimirova dvora. A ještě jednou tě varuji: zapomeň na Lvíče z Cintry. Zapomeň na Ciri. Udělej, oč tě prosím. Nechci, aby tě potkalo něco zlého. Mám tě ráda a za dost ti vděčím...“

„Říkáš to už podruhé, Yennefer. Za co mi ty můžeš být vděčná?“

Čarodějka odvrátila tvář a dlouho mlčela.

„Jezdil jsi s ním,“ řekla konečně. „Díky tobě nebyl sám. Byl jsi jeho přítel. Byl jsi s ním.“

Minstrel sklopil oči.

„Moc z toho neměl,“ zašeptal. „Moc na tom přátelství nezískal. Měl mou vinou jenom potíže. Každou chvíli mě musel tahat z nějaké šlamastiky... Pomáhat mi...“

Naklonila se přes stůl, položila dlaň na jeho ruku a silně stiskla. V jejích fialových očích byl smutek.

„Jed' do Redanie,“ zopakovala. „Do Tretogoru. Tam budeš pod Dijkstrovou a Filippinou ochranou. Nepokoušej se hrát si na hrdinu. Zamotal ses do nebezpečné záležitosti, Marigolde.“

„To jsem poznal,“ zašklebil se, když si hnětl bolavá ramena. „Právě proto bych rád upozornil Geralta. Ty víš, kde je možné ho najít. Znáš cestu. Mám dojem, že jsi tam už někdy byla. Jako host?“

Yennefer se dívala stranou. Básník si všiml, jak stiskla rty, jak napjala lícní svaly.

„Jistě, už jsem tam byla,“ přisvědčila a v jejím hlase zaznělo něco nepostizitelného. „Bývala jsem tam jako host. Ale nikdy ne nevítaný.“

*

Vichr hlasitě sténal, svištěl ve větvích hlohu a škubal suchá stébla trávy zarůstající ruiny. Mraky se valily přes měsíční kotouč, takže jen chvílemi zalévalo bledé, chvějící se světlo sesutou hradbu a příkop. Z něj svítily bílé lebky, cenící ulámané zuby a zírající do prázdna černými dírami očních jamek. Ciri se zachvěla a ukryla tvář do zaklínačova pláště.

Patami pobídnutá klisna opatrně přešla přes hromadu zdiva a vstoupila pod pobořenou klenbu. Podkovy zvonící o kamennou dlažbu probouzely mezi holými zdmi strašidelné ozvěny, přehlušované kvílícím větrem. Ciri zařala prsty do hřívý a celá se roztrásla.

„Bojím se,“ hlesla.

„Nemáš se čeho bát,“ položil jí zaklínač ruku na rameno. „Na celém světě dnes sotva najdeš bezpečnější místo. Toto je Kaer Morhen – Hradiště Zaklínačů. Kdysi to býval pěkný hrad. Je to dávno.“

Neodpověděla, sklopila hlavu. Zaklínačova kobylka Klepna zafrkala, jako kdyby ji i ona chtěla uklidnit.

Vykročili do tmy, do dlouhého, černého, nekonečného tunelu kleneb a sloupoví. Klepna šlapala i v těchto temnotách jistým krokem, pravidelně zvoníc podkovami na dlažbě. Kus před nimi, na konci tunelu, zaplála náhle červeným světlem tenká svislá čára. Přibližovala se a rozšiřovala, až se změnila v otevírající se dveře, z nichž mihotalo světlo pochodní v železných úchytech na stěnách. Ve dveřích stála černá silueta.

„Kdo?“ uslyšela Ciri strašný kovový hlas, znějící jako štěknutí psa. „Geralt?“

„Ano, Eskele, já.“

„Pojď.“

Zaklínač sesedl, sundal Ciri ze sedla, postavil ji na zem a podal jí brašnu, kterou uchopila křečovitě oběma rukama, litujíc, že taška je příliš malá, než aby se za ní mohla celá schovat.

„Počkej tady s Eskelem,“ řekl. „Zavedu Klepnu do stáje.“

„Pojď na světlo, malý,“ zavrčel muž nazvaný Eskel. „Nestůj ve tmě.“

Ciri pohlédla nahoru na jeho tvář a jen taktak potlačila poděšený výkřik. To nebyl člověk. Ačkoli stál na dvou nohách, ačkoli byl cítit potem a dýmem, ačkoli nosil obyčejný lidský oděv, nebyl to člověk. Žádný člověk, pomyslela si, nemůže mít takovou tvář.

„Na co čekáš?“ otázal se Eskel.

Nepohnula se. Ze tmy slyšela vzdalující se klapot Klepniných podkov. Něco měkkého a pištícího jí přeběhlo přes nárt. Úlekem nadskočila.

„Nestůj ve stínu, moulo, nebo ti krysy sežerou holínky.“

Ciri s brašnou přitisknutou na prsa postoupila do světla. Hlodavci s pištěním uskakovali před jejíma nohama. Eskel se sklonil, vzal její zavazadlo a stáhl jí kapuci.

„Mor aby to...“ zahučel. „Holka. To nám ještě scházelo.“

Ustrašeně na něho pohlédla. A on se usmál. Poznala, že je to přece jen člověk, jenže s tváří rozervanou a znetvořenou

zubatým obloukem dlouhé jizvy, táhnoucí se od koutku úst přes celou líc až k uchu.

„Když už jsi tady, tak vítej na Kaer Morhen,“ řekl. „Jak ti říkají?“

„Ciri,“ odpověděl za ni Geralt, bez sebemenšího šelestu vystoupivší ze tmy. Eskel se k němu otočil. Náhle, prudce a beze slova se oba zaklínači objali – silně, tvrdě se sevřeli pažemi. Na jednu kratičkou chvíli.

„Žiješ, Vlku.“

„Žiju.“

„Dobrá,“ Eskel vytáhl z držáku jednu pochodeň. „Pojďte. Zamykám vnější vrata.“

Kráčeli chodbou. Krysy byly i zde, pištěly ze tmy bočních chodeb, utíkaly před mihotavým kruhem světla. Ciri rychle capitala ve snaze udržet krok s muži.

„Kdo tu přezimuje, Eskele? Kromě Vesemira?“

„Lambert a Coen.“

Sestoupili po schodišti, strmém a kluzkém. Zespoda prosvítalo světlo. Ciri zaslechla hlasy, ucítila kouř.

Místnost byla obrovská, zalitá světlem z velkého ohniště šlehajícího plameny do otevřeného jícnu komína. Uprostřed sálu stál ohromný těžký stůl. U takového stolu mohlo pohodlně usednout třeba dvacet lidí. Ale seděli tam jen tři muži. Tři zaklínači, opravila se v duchu Ciri. Viděla pouze siluety na pozadí planoucího ohně.

„Vítej, Vlku. Čekali jsme tě.“

„Vítej, Vesemire. Vítejte, chlapci. Je dobré být zase doma.“

„Koho jsi k nám přivedl?“

Geralt chvíli mlčel, pak položil dlaně na dívčina ramena a lehce ji postrčil kupředu. Šla šouravě, nejistě, hrbila se a skláněla hlavu. Bojím se, pomyslela si. Hrozně se bojím. Když mě Geralt našel a odvedl s sebou, čekala jsem, že se strach už nevrátí, že to již minulo... A teď, namísto doma jsem v tomhle strašném, černém, rozbořeném hradě, plném

krys a strašidelných ozvěn... Opět stojím před červenou oponou ohně. Vidím hrozné černé postavy; upírají na mne zlé, nepřírozně lesklé oči...

„Čí je to dítě, Vlku? Co je to za děvče?“

„Ona je mým...“ Geralt se zarazil. Cítila na ramenu jeho silné, pevné ruce. A pojednou strach zmizel. Ztratil se beze stopy. Červený, hučící oheň vydával teplo. Jenom teplo. Černé postavy byly postavy přátel. Opatrovníků. V lesknoucích se očích byla zvědavost. Starost. A nejistota.

Geraltovy prsty stiskly její paže.

„Ona je naším osudem.“

Pravdou jest, že nenalezneš ničehož odpudivějšího nad ona monstra, vědmáky zvaná, kterážto stojí proti vši přirozenosti, neb jsou zplozenci ohavného bosoráctví a démonů vzývání. Jsouť lotry beze cti, svědomí a zábran, pravými stvůrami pekel, pouze krveprolévání schopnými. Proto není pro vědmáky místa mezi lidmi.

Kaer Morhen pak, jež jest peleší těchto vražedníků, místem, kde své zvrhlé rejdy provádějí, musí býti smeteno z povrchu zemského a místo, na němž stálo, nechť je posypáno solí a salnitrem.

Anonymus:

Monstrum čili Vědmáka vypodobnění

Intolerance a pověry odjaktěživa doprovázely lidskou hloupost a nikdy, jsem si jist, nebudou z našeho světa z gruntu vykořněny, neboť stejně tak věčné jsou jako hloupost samotná. Kde se nyní tyčí pohoří, bude se jednou vlniti oceán; kde je dnes mořské dno, bude jednoho dne poušť. Leč hloupost zůstane hloupostí.

Nicodemus de Boot:

Meditace o životě, úspěchu a štěstí